

אורית נוימאיר-פוטשניק

שולחת גל שקט לאורך הכיתה

מחזיר אהבות קודמות

בְּאִמְצַע הַשְּׁעוֹר, יִלְדָּה כִּמְעֵט בֵּת שְׁבַע,
בְּאִמְצַע הַשְּׁעוֹר תּוֹלָה אֶת מִבְטָה.
יִלְדָּה שָׁיִם עֵתִיק סוֹעֵר בָּהּ וְגוֹעֵשׁ בָּהּ,
שׁוֹלַחַת גֶּל שָׁקֵט לְאַרְךָ הַכֶּתֶה.
בְּאִמְצַע הַשְּׁעוֹר, יִלְדָּה כִּמְעֵט בֵּת שְׁבַע

תּוֹלָה אֶת מִבְטָה בִּילְד הִיפָּה.
הַגֶּל סָחַף אוֹתוֹ אֵלֶיהָ וְאוֹלִי
אָחֹז גַּם בּוֹ הַסֶּעַר שְׁאִינוֹ מִרְפָּה,
כִּי הוּא נָתַן לָהּ יָד. הֵם קָמוּ בַּחֲשָׁאִי
וּמִבְטָה תִּלְוִי בִּילְד הִיפָּה.

הֵם קָמוּ בַּחֲשָׁאִי, בִּקְשׁוֹ לְהִסְתַּתֵּר.
הֵם קָמוּ בַּחֲשָׁאִי וְלֹא יָדְעוּ מִדּוּעַ.
מִגַּע גּוֹפִים קִטְנִים, מֵאַחֲוֵרֵי גֶדֶר,
הִבִּיא אֶתוֹ חֲמֻדָּה שְׁלֹא הִיְתָה כְּמוֹהָ.
הֵם קָמוּ בַּחֲשָׁאִי, בִּקְשׁוֹ לְהִסְתַּתֵּר

וְלֹא סִפְרוּ לְאִישׁ. הַזְמַן כְּמוֹ חֲלוֹם
חָלַף מֵאֹז וְזִכְרוֹן מֵתוֹק נִמְסָךְ
אֶל תּוֹךְ גּוֹפִם שֶׁל אֲחֵרִים. מֵתוֹךְ תְּהוֹם
כָּל הַשָּׁנִים הוּא שָׁב. וְאָף כִּי הוּא הִפֵּךְ
לְגִבֵּר וּלְאֵב, הַזְמַן כְּמוֹ חֲלוֹם

הַצִּיף בְּמַתִּיקוֹתוֹ, הָעִיר אֶת הַיְלָדָה,
שֶׁפָּעַם רָאשׁוֹנָה תַּחוּשָׁה שְׁאִין לָהּ שֵׁם
סוֹעֶרֶת בְּגוֹפָה וְהִיא יֹדְעָה חֲמֻדָּה
שֶׁלֹּא הִיְתָה כְּמוֹהָ. זָכְרוֹן עוֹמֵם
נִצַּת וְאִין גָּדֵר, כִּי הִיא יֹדְעָה חֲמֻדָּה.

שִׁיבָה אַחַת

בְּהִזְיוֹת הָרְחוֹקוֹת שֶׁל הַיְלָדוֹת,
לִפְנֵי שְׁאֵהְבָה הַפֶּכֶה לְהִיּוֹת
דְּחוּקָה וּמִתְנַשֶּׁמֶת בְּכַבֻּדוֹת,
כְּמוֹ לְהִקֵּת דְּבוּרִים טוֹרְדָנִיּוֹת.
בְּהִזְיוֹת הָרְחוֹקוֹת שֶׁל הַיְלָדוֹת

חֲלַמְתִּי אֵיךְ אֲנִי וְאֵת בֵּיעֵר,
יוֹנְקוֹת מֵאֲגַל טַל כְּשֶׁתִּי פִּיּוֹת
וּמִשְׁתַּרְגוֹת בְּזִמָּן שֶׁנֶּעְצָר,
כְּמוֹ בְּסִבָּךְ שִׁיחִי אֲכַמְנִיּוֹת.
חֲלַמְתִּי אֵיךְ אֲנִי וְאֵת בֵּיעֵר.

נִסְעֵתִי אֶל הַיְעָרוֹת כָּלָם,
אֲשֶׁר צִמְחוּ הָרֶחֶק מֵהַסְּפָרִים.
הִגַּעְתִּי מִתְנַשֶּׁמֶת עַד לְשֵׁם,
אֶךְ בְּתוֹכִי כָּבֵד רַחֲשׁוּ דְבוּרִים.
נִסְעֵתִי אֶל הַיְעָרוֹת כָּלָם.

וּבְשׁוּבִי אֶת מַחֲכָה בְּעִיר
שְׁאִין בָּהּ צֵל, הָעִיר הַמִּיֻּזַּעֶת
וְרֶק בְּטוֹן בֵּין הַסִּדְקִים מִסְתִּיר
טְפוֹת שֶׁל טַל. אוֹתָן אֲנִי גוֹמַעַת.
וְרֶק בְּטוֹן בֵּין הַסִּדְקִים מִסְתִּיר.

חלון פנימי

"אך לא זרח באשנבך האור
עת בדידותי נגעה בבדידותך."
לאה גולדברג

בחלונך וגם בחלוני
אותה העיר הלבנה רובצת.
אכל אפלו את לבה חורצת
חומה המתגבהת כשאני

חוצה בחפזון את סף דלתך,
כגל עכור נפלטת אל החוף.
אותו הים אך לא אותו הנוף,
וחלוני הרחק מחלונך.

אכל בבית כשהתרים מוגף,
אותו הנוף אותם הערפלים,
כבדים ומשכרים יורדים אל תוך

עלזה לחה של יער מכושף,
עוטפת את גופנו כגלים
ולא נותר בינינו אלא רך.